

світових культурологічних надбань, сприяє виробленню умінь примножувати культурно-мистецькі традиції свого народу.

Дослідницько-експериментальний – передбачає включення дітей і підлітків у науково-дослідну, пошукову діяльність, поширення наукових знань та їх перетворення в інструмент творчого освоєння світу.

Дозвіллево-розважальний – передбачає організацію культурного дозвілля дітей та підлітків, спілкування з однолітками у різних формах ігрової та дозвіллево-розважальної діяльності, поліпшення психологічного здоров'я, зняття психологічної напруги.

Реалізація цих напрямків забезпечується через діяльність таких відділів Школи мистецтв:

Музичний (відділення: фортепіанне, народних інструментів, теоретичне, духових інструментів). Професійне навчання на музичних інструментах з викладанням предметів: "Сольфеджіо", "Історія мистецтв", "Ритміка", "Малюнок".

Образотворчий. Розвиток у дітей творчої уяви, просторого мислення, почуття кольору та форми за допомогою дисциплін: "Академічний малюнок", "Академічний живопис", "Композиція", "Графіка", "Скульптура". Поряд з цим вивчаються: "Історія мистецтв", "Ритміка", "Музична грамота", музичний інструмент на вибір учня.

Театральний. Естетичне виховання дітей засобами всіх видів мистецтв. Розвиток пам'яті, уяви, уваги та спостережливості. Формування осанки, смаку, музичного слуху та ритму. Закони театральної гри.

Хореографічний. Розвиток пластичності, сценічної виразності, артистичності за допомогою вивчення дисциплін: "Класичний танець", "Народно-сценічний танець", "Сучасний танець". Учнями вивчаються також основи гри на музичному інструменті, образотворчого мистецтва та теорії музики.

Такі напрямки діяльності мають створити умови для професійної орієнтації та самовизначення особистості, від формування стійких мотивів до самореалізації у професійній діяльності підготовку молоді до вибору професій, адаптації до ринкової економіки, сприяти становленню творчої особистості дитини, підлітка, молодого людини.

Література

1. Калечіц Т.Н. Позакласна і позашкільна робота з дітьми. – М., "Просвещение". – 1980. – 168 с.

ПРОЕКТ САМООРГАНІЗАЦІЇ ВНУТРІШНЬОГО СВІТУ ЛЮДИНИ

Малаканова Л.В., Сорокіна Г.Ю., Кривошапка І.В. (Полтава)

Процеси гуманізації, демократизації, глобалізації, які захопили все людство, спонукають освіту шукати нові шляхи і підходи до організації навчально-виховного процесу. Розроблена нова філософія освіти змістила пріоритети, поставивши метою освіти – гармонійний розвиток особистості. Відповідно, у центр навчально-виховного процесу – людину – цей один із найзагадковіший феномен Всесвіту.

Досі залишається актуальним питання: якою ж є людина за своєю природою. Чи містить вона в собі лише земне начало чи має, одночасно, і космічне та є синтезом земного та космічного. Спробуємо поміркувати над

цим, звернувшись до сучасної науки, духовно-езотеричних філософських систем, релігійних вчень.

Уявлення про людину як цілісну істоту, відкриту систему, симбіоз; про її космічність, взаємозв'язок із Абсолютом; глибинні взаємозв'язки мікрокосму та макрокосму розроблялися у релігійних, духовно-езотеричних ученнях, і античній і європейській філософії, у межах філософії всеєдності вченими-космістами, що дуже вплинуло на розробку та становлення як класичних, так і сучасних наукових концепцій.

Так, ще Гермес Трисмегист акцентував увагу на єдності законів Всесвіту, він назвав людину "мікрокосмом" і висунув ідею, згідно з якою пізнання Всесвіту ("макрокосму") передуює пізнанню людиною себе. Подібну думку можна зустріти і у Платона, який розглядає тіло будь-якої живої істоти як замкненої системи мікрокосму, що відповідає системі вселенського руху в макрокосмі. Підтримуючи цю думку в тому, що внутрішній світ людини – мікрокосм, який взаємодіє з макрокосмом, ми все ж таки мусимо виправити неточність – людина – це відкрита система, яка взаємодіє з макрокосмом.

Видатний український мислитель Г.С. Сковорода закликав людину до пізнання себе як мікрокосму, який є образом і подобою макрокосму: через самопізнання пізнати сутність життя і світу.

У духовно-езотеричних філософських ученнях (Теософії, Живій етиці тощо) зазначено, що у глибинній сутності людини криється потаємний зв'язок її з Богом і Всесвітом, і лише мікрокосм здатен зрозуміти макрокосм. М. Бердяєв теж стверджував, що людина тому пізнає таємницю Всесвіту, бо вона одного з ним складу, одної суті, бо в ній живуть ті ж стихії, діє той самий розум. Усі сили та могутність космосу у потенційному стані міститься в кожній людині. Підтвердження знаходимо в Агні-йозі, де стверджується, що центри Космосу тотожні з центрами людини. Отже, людина несе в собі всі прояви Космосу.

За дослідженнями А.В. Гулиги, вся вітчизняна філософія кінця ХІХ – початку ХХ ст. – космічна, пронизана ідеєю всеєдності, взаємозв'язку мікро- та макрокосму. К.Цюлковський писав про Розумні Сили Всесвіту і одухотворений Космос. А В.І. Вернадський розробив концепцію ноосфери Землі чи сфери Розуму, яка тісно взаємопов'язана і взаємозумовлена рівнем духовної еволюції людства.

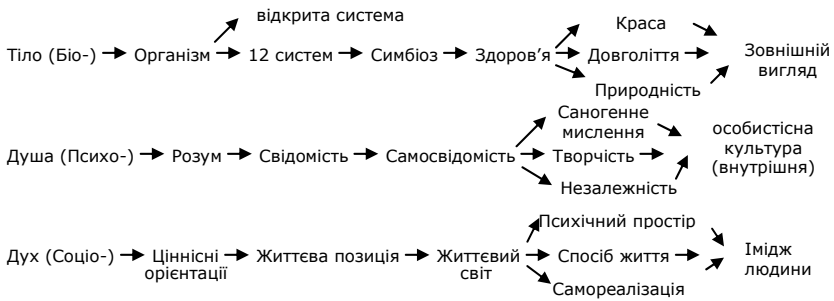
Сучасні дослідники космопланетарного феномену людини В.П.Казначуєв і Є.А.Спирін, узагальнюючи результати наукових, природничо-наукових та гуманітарно-культурологічних підходів до вивчення людини як цілісного космопланетарного явища, підтверджують думку М.К.Періха та роблять висновок, що людина – житель Землі та Всесвіту. Звернімося до першоджерела: за словами видатного мислителя М.К.Періха, людина є спочатку жителем Космосу, а потім – Землі.

Для пізнання людини, дослідження її земної і космічної сутності необхідно поєднати надбання науки та релігії, бо вони збагачують одна одну. На думку Вівекананда, це два шляхи пізнання, два шляхи проникнення у істинну сутність буття людини. Про значення такої співпраці писав і В.І.Вернадський, вказуючи, що релігія має колосальне майбутнє, але форми її ще не знайдені. "Майбутнє знання нічого не ігноруватиме, як нехтували ми – злісні неукі – дані релігії, творіння філософів, письменників і вчених древності, " – таку думку висловив К.Є.Цюлковський. Насправді, шляхи у науки та релігії різні, проте мета одна – це пізнання істини. Інтеграція істинних сокровених знань – надбань науки та релігії буде сприяти досягненню людиною гармонії як із собою, так і зі Всесвітом.

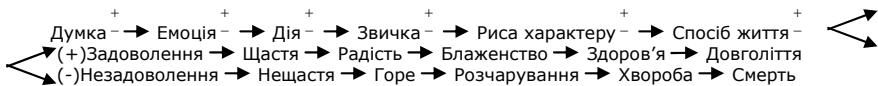
Можна стверджувати, що ідеї, думки, дослідження Г.Сковороди, О.Блаватської, В.Вернадського, О.Чижевського, К.Ціолковського, О. і М.Періхів, М.Бердяєва та багатьох інших слугують теоретичною основою та спонукають до нових відкриттів у пізнанні сутності буття, зокрема людини. Осмислення наукового та теософського розуміння сутності людини дає можливість усвідомити, що вона має спільну основу.

Філософія говорить про те, що людина біопсихосоціальна істота. Християнське вчення стверджує, що людина триєдина як Бог, бо має тіло, Душу і Дух. Називаючи по-різному триначало людини, вони мають на увазі одне і те ж саме.

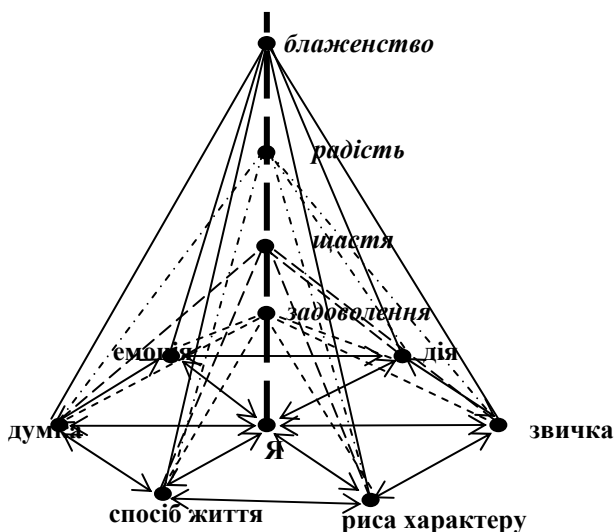
Спираючись на твердження О.М.Періха про те, що шлях еволюції людини від самосвідомості, через самопізнання до самотворчості, ми проектуємо самоорганізацію внутрішнього світу людини. Основою проекту є логічні ланцюги:



Провідною ідеєю проектування самоорганізації внутрішнього світу людини є опора на її мислення та його продукт – думку, а саме:



На підтвердження такої причинно-наслідкової залежності наведемо твердження В.І.Вернадського: "Майбутнє людини завжди у великій мірі створюється нею самою." "Надія на людину розумну – єдина надія в нашому тривожному світі, бо людина є на Землі тим агентом, який може зруйнувати її, а може перетворити на квітучий рай". І подамо модель щастя:



Отже, спираючись на попередній потужний досвід пізнання сутності буття людини, ми в основу проекту самоорганізації внутрішнього світу людини поклали: пізнання можливостей власного тіла, саногенне мислення та творення власної життєвої позиції, а результатом реалізації його – зовнішній природний вигляд людини, її особистісна культура та імідж як самореалізація свого внутрішнього світу.

Література

1. Вернадский В.И. Научная мысль как планетное явление. кн. 2. – Москва: Наука, 1991. – 271 с.
2. Бердяев Н.А. Философия свободы: Смысл творчества. – М.: Правда, 1989. – 607 с.
3. Тюрина Т.Г. Духовна педагогіка: Витоки, сутність і перспективи розвитку. Монографія. – Львів: СПОЛОМ, 2005. – 276 с.

ЕФЕКТИВНІСТЬ ІНДИВІДУАЛІЗАЦІЇ НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ З ВИКОРИСТАННЯМ ЕЛЕКТРОННИХ ПІДРУЧНИКІВ

Кононець Н. В. (Полтава)

У останні роки посилюється інтерес до теорії оптимізації освітніх процесів у зв'язку із широким застосуванням інформаційно-комунікаційних технологій у навчанні, актуальне завдання для педагогів, методистів, викладачів аграрних дисциплін на сьогоднішній день – правильно сплановане й організоване викладання та індивідуалізація навчання студентів. На допомогу у вирішенні цих проблем проходить електронний підручник – універсальний інтерактивний гіпермедійний методичний та дидактичний підручник, який містить широке коло питань з тем однієї дисципліни (або різних навчальних дисциплін), викладених у компактній формі гіпертекстового середовища та призначений для використання у навчальному процесі аграрних коледжів, що стає новим